

Блакитний об'єкт

Марія Балюк

Ми з моїм другом Юрком Потаповим твердо вирішили, як виростемо, стати слідчими. Отож і домовилися часу не марнувати: по дорозі чи в школу, чи в басейн угадаємо, хто є хто.

Я пильно вдивляюсь в обличчя стрічних, стежу за їхніми рухами, прислухаюсь до мови, але... ніколи не вгадую. А Юрка хоч зараз бери до карного розшуку.

У мого товариша — хист справжнього детектива. Кине оком — і немов просвітив людину наскрізь.

— Бухгалтер!

Це він про вусатого чоловіка, котрий нам стрівся.

— По-перше, у даного об'єкта стомлені очі, — пояснює свої міркування Юрко. — По-друге, — потерті лікті на досить новому піджаку. По-третє, — напханий паперами портфель.

— І як воно в тебе виходить?— дивуюсь я.

Юрко зупиняється.

— А може, я помиляюсь? Давай перевіримо!

Пробую його зупинити, нагадую про басейн. Та Юрко вже захопився.

Заради такого діла, — посміхається, — на плавання можна один раз спізнитися. Гайда!

Ми швидко наздоганяємо чоловіка з пузатим портфелем і йдемо слідом.

Я чомусь дуже хвилююсь. Ніби Юрко складає іспити до юридичного інституту, і від того, як він їх складе, залежатиме і моя доля.

У кінці вулиці вусач зайшов до Будинку побуту, і ми з Юрком теж прошмигнули туди.

Піднялися слідом за ним на другий поверх, а коли дядечко взявся за ручку дверей, на яких великими літерами було написано "Бухгалтерія", — презирнулися.

— Ну що?— з торжеством спитав Юрко.

Одного разу ми їхали в автобусі. Поруч з Юрком сиділа чепурна тіточка похилого віку. Юрко глянув на неї раз, удруге, згодом потягнув носом повітря і тихенько спитав:

— Хочете, тьотю, я скажу, де ви працюєте?

— Де ж, любий хлопчику?

— На кондитерській фабриці!

Тітонька аж в долоні сплеснула.

— Як це ти вгадав?!

Юрко поважно пригладив свого чубчика.

— Од вас... шоколадом пахне.

Як в око вліпив!

Я заздрив Юркові і намагався зрозуміти, чому в мене нічого не виходить.

І нарешті зрозумів: я не вмію гостро схоплювати характерні деталі.

І я почав наполегливо тренувати свою увагу.

Якось у неділю ми з Юрком зібралися в цирк. Зайшли в метро і водночас звернули увагу на русяву жінку в блакитній сукні.

Жінка читала журнал. На колінах у неї лежали червоні гвоздики і сіточка з пакунками.

— Хто вона і кому везе квіти?— штовхнув мене в бік Юрко.

Жінка перегорнула сторінку і, певне, відчувши на собі паші погляди, підвела голову. З-під довгих пухнастих вій сяйнули променисті очі.

Саме такі очі бувають у нашої вчительки Зої Михайлівни, коли хтось добре відповідає урок з літератури.

Раптом на обличчя жінки ліг смуток. Вона взяла квіти й бережно притулила їх до себе.

— Лікарка! —зробив висновок Юрко. — Іде до подруги на день народження.

— Вчителька! — вирішив я. — Їде до лікарні навідати хвору матір. Перевіримо?

— Ми ж цирк прогавимо! — почав заперечувати Юрко. — Чехословацький цирк, уявляєш!

— Заради такого діла... — повторив я його ж слова.

Ми проїхали зупинку, де мали вийти, і зійшли на Хрещатику — там, де й жінка в блакитному платті.

Рушили за нею. Людей було багато, нас заштовхали, і ми незчулися, як загубили наш блакитний об'єкт.

Ми вже й ставали навшпиньки, і вдивлялися у натовп, і, якщо десь мелькне щось голубе, починали так енергійно працювати ліктями, що перехожі робили нам зауваження.

Не пощастило нам того дня: і об'єкт загубили, і в цирк запізнилися.

Додому повернулися набурмосені, не дивлячись одне одному у вічі.

Дні збігали непомітно, кінчалися канікули, і мама все частіше нагадувала:

— Цього року на тебе чекає англійська мова.

Це означало, що я повинен негайно взяти англійський підручник і зарані вивчити алфавіт.

А там всього двадцять шість букв! Ей, Бі, Сі я вже знаю, решту вивчу по дорозі до школи.

Такої ж думки був і Юрко.

Ми з ним завжди однаково думали.

От тільки, коли мова заходила про блакитний об'єкт, зразу ж починали сперечатися.

Юрко наполягав, що та жінка лікарка.

— Я часто хворію і бачу, як іноді лікарі засмучуються, — доводив Юрко таким переконливим топом, паче йому було не одинадцять років, а всі п'ятдесят.

Я стояв на своєму: вчителька!

Але ж як доведеш?

Ми не полишали нашу гру.

Юрко, як і раніше, весь час вгадував, і я йому потай заздрих. І от перше вересня!

Ми прийшли до школи, подарували Зої Михайлівні квіти. На першому уроці вона розповіла нам про свою подорож до Канева на могилу Тараса Григоровича Шевченка.

Потім були інші уроки, й останній — англійська мова.

Учні припинили, очікуючи нову вчительку.

Вона увійшла в клас легкою ходою.

— Гуд афтенун, чілдрен! Добрий день, діти!

Учителька усміхнулася і почала перекличку.

Я штовхнув Юрка ліктем від бік.

— Пізнаєш?

Так, це був наш блакитний об'єкт.

Вчителька нас теж, мабуть, пізнала, бо, глянувши в наш бік, ледь-ледь всміхнулася.

Цього разу позаздрих мені Юрко.

Куди вчителька везла квіти, він уже допитуватися не став.